

SAVUN SANOMAT

KOTISEUTULEHTI

Kiimasjärven kylällä joulukuussa 2013 nro 75

Hernesalmen myllykin valmistautuu jouluun

Kuva: Veli-Matti Nieminen

Tässä lehdessä:

Puheenjohtajan palsta: Uppiniskainen Suomi-poika

Tapani Luotola: Dokumentti

Tappi Pajari: Mitä Pirua?

Pekka Rämänen: Hiki pintaan täytyy saada
Miniramppi ja 1-k long cycle Lanneveden naisten vahvat lajit

Patasydän ja Lanneveden gaselli
Pajarien joulutervehdys
Lanneveden urheiluhistoria 1880-2013 valmistumassa

Puheenjohtajan palsta

Uppiniskainen Suomi- poika

Itsenäisyyspäivän vietto joulukuun kuudentena on sopimusasia. Hyvin perustein itsenäisyyspäivää voisimme viettää joulukuun neljäntenä tai saman kuun viimeisenä päivänä. Svinhufvudin senaatti antoi Suomen itsenäisyysjulistuksen neljäs joulukuuta 1917. Yksipuolista julistusta, ilman Neuvosto-Venäjän tunnustusta, ei kuitenkaan kansainvälisillä areenoilla noteerattu. Veli venäläisen tunnustus saatiin vasta vuoden viimeisenä päivänä. **Josif Stalinilla** oli huono päivänsä ja hänkin laittoi nimensä paperiin siihen tarkemmin tutustumatta. Stalinille jäi sellainen käsitys, että kyseessä oli jonkinlainen oppisopimuskoulutus.

Tyytymättömänä koulukkaaseen pääsihteeriksi noussut Stalin ryhtyi marraskuun viimeisenä päivänä vuonna 1939 toimenpiteisiin, joiden tarkoituksena oli päivittää 22 vuotta aiemmin tehty sopimus. Siihen saakka oli yritetty hyvällä. Mutta junkkari mikä junkkari. Oli tukkapölyllän aika.

Uppiniskainen suomalainen sotamies pani kuitenkin hanttiin. Suukopu muuttui käsirysyksi ja kohta jymisivät pirtin perustukset kiivaassa sylipainissa. Oppipojan kynärpää kolahti Stalinin yläleukaan. Kansojen isän eturivistä irtosi hammas ja pyörähti massiivisen arkistokaapin alle. Kun generalissimus yritti kontallaan tavoitella hammastaan, pääsi poika otteesta ja antoi mojavon potkun bolševikin persuuksille. Iso musta putosi turvalleen, ja näki kuinka hiiri nappasi hänen hampaansa. Diktaattoripörssin kakkosen viha leimahti, ja kampattuaan ensin pienemmän paininkumppaninsa alleen, väänsi tämän kättä selän väärälle puolelle. - Jokos asetut tuihtu, ähkäisi Stalin. - Mulliturpa, paskaperse, kuittasi poika alta.

Väkevä georgialainen ei tuntenut sääliä. Kuului ilkeä rusahdus ja oppipojan käsi retkahti hervottomana lattiaan.

Sitten tuli pitkä hiljaisuus.

Kumpi lopulta jäi voitolle? Esitin tämän kysymyksen Voitolle.

- Niin. Suurempi ja vahvempi menetti vain yhden syömähampaistaan, mutta sai roiston maineen. Pienempi ja heikompi menetti kätensä, mutta säilytti itsekunnioituksensa ja arvonsa puolustamalla oikeuksiaan ylivoimankin edessä, viimeiseen saakka. - En osaa sanoa. Jätän sinulle.
- Naisen, äidin ja opettajan arvioni on, ettei tässäkin tappelussa ollut kuin häviäjjiä.
- Mutta Vieno, eikö itsenäisyyden säilyttäminen ollut suuri voitto?
- Kyllä. Voitto.

Tämä poliittiseen historiaan liittyvä juttuni sai paikan puheenjohtajan palstalla, koska Tapani Luotolalla on tässä lehdessä muu kuin kansainvälisepoliittinen kirjoitus. Pakinan myötä toivotan Savun Sanomien lukijoille **hyvää itsenäisyyspäivää**.

Tämän nyt jo 75. :ttä kertaa ilmestyvän lehtemme, Savun Sanomien myötä toivotan Kiimasen Savun jäsenille ja lehden kaikille lukijoille hyvää joulua ja onnellista uutta vuotta.

Kiitokset jäsenillemme ja Sampo nuorisoseuran talkooväelle laadukkaasta toiminnasta Kiimasen Savulenkin järjestelyissä. Maakunnan tasollakin merkittävä liikunta- ja kulttuuritapahtuma on koko kyläkunnan ylpeyden aihe ja toivon mukaan Lanneveden asukkaat näin kokevat. Kiimasen Savun ja Sampo nuorisoseuran yhteistyö Savulenkin järjestelyissä jatkuu tulevana vuonna. Vain yhdessä toimien voimme turvata hienon tapahtuman jatkumisen.

HV

Tapani Luotola:

Dokumentti

Lokakuussa kävin jo perinteiseen tapaan jyväskylälaisten omassa BluesLive! -musiikkitapahtumassa. Olen viime vuodet saanut nauttia kutsuvieraan statuksesta, joten tilaisuudet ovat olleet aidosti rentouttavia ja mieltä ravitsevia.

BluesLivessä sai oikeasti kokea, että Myllyblues on hieno konsepti. Olin varautunut moikkaamaan eri iltojen esiintyjätähtiä, mutta yllättäen ei tarvinnutkaan olla aloitteellinen, tähdet tulivat sanomaan kättäpäivää itse. Näin tekivät **Esa Kuloniemi** perjantaina sekä **Ismo Haavisto** ja Jukka Mäkinen lauantaina ja kaikki kyselivät kuulumisia ja suunnitelmia myös Myllybluesin vaiheilta.

Minulle nuo yhteydenotot kertoivat, että olemme oikealla tiellä. Siis, taiteellisesti, ei tietenkään välttämättä taloudellisesti. Myllyblues on tunnettu, arvostettu ja muusikoita puhuttava aihe johtavissa suomalaisissa bluespiireissä. Monella festivaalilla ei ole esimerkiksi tarjota live-tallennetta tapahtumastaan. **Hojas**-levy tunnetaan hyvin ja sitä kadehditaan.

Vesa Walamiehen valtava henkilökohtainen ja oma paljon vaatimattomampi asiantuntemukseni on mielestäni tässä kulttuuririennossa valjastettu parhaalla mahdollisella tavalla. Muuhun emme pystyisikään. Tällä tarkoitan sitä, että olemme voineet ohjata henkilökohtaiset blues-viehtymyksemme – sen ainoan asian, josta jotain ymmärrämme – Kiimasan Savun kulttuuritarjontaan myös seuralle hedelmällisesti. Jos Savu päättäisi siirtyä vaikka tekno-, humppa-, hiphop- tai johonkin muuhun musiikkilajiin, meidän – tai oikeammin niiden, jotka tuohon projektiin tarttuisivat – pitäisi aloittaa melko puhtaalta pöydältä, ehkä täysin nollasta.

Muutenkin tapahtuma tarjosi lämmittäviä kontakteja. Minulle tuntemattomat ihmiset kävivät kumpanakin iltana kiittelemässä jutuista. Kuvallinen kolumnipaikka maakuntalehdessä on näköjään sellainen vanhan paperiajan facebook.

Kuvaava oli kohtaus lauantaina: menin Jyväshoviin varmaan ensimmäistä kertaa vuosikymmeneen. Isossa salissa tuli joku konsertin alkua odottava iso mies ja humalaisen välittömyydellä puristi kättäni. Hän kiitti hyvistä jutuista mutta teki sitten varulta täsmennyskysymyksen: ”Tuota, etkös sää se Luotola oo?”

Kiitin kohteliaisuuksista ja vastasin myöntävästi. Hän tuntui tietävän myös aiemmat bluesarvioni kulttuurisivuilla, koska kysyi, teenkö illan konsertista juttua. Vastasin, että tällä kertaa ei tarvitse.

Itse pääkonsertti oli hieno, varsinkin **Harrison Kennedyn** osuus ja siitä jäi hyvät väristykset, kun älysin myös lähteä ajoissa pois. Kotimatalla illan musiikillisten kohokohtien ohella päässä pyöri **Juice Leskisen** hieno musiikillinen tarina vuosien takaa, Dokumentti. Oikeastaan, kun lukee sen vain tekstinä, myös sen sanomassa kiteytyy yksi suomalainen blues. Liitän sanat tähän lopuksi

DOKUMENTTI

Mä menin Messiin juomaan kolpakon, hän tuli pöytään istumaan,
hän pysyi vaiti, imaisi lonkeron, ja poltti tupakkiaan.

Viimein lausui, khrm, kuules Leskinen, tota, ekkös sää Juice oo,
meinaan nääs, teekkö laulun semmoisen, tai joo.

Kato mää on suurin kusipää, mitä löytyy päältä maan,

sitä faija jo koitti selittää, aikoinaan.

Meni koulut ja intit poskelleen, mua aina viilattiin,
ja sitten retkahdin naiseen nykyiseen, mentiin naimisiin.

Ja mää saatana oikeesti rakastin, sitä yhtä muijaa vaan,
ja kun ihmiseen uskon vihdoinkin, niin se huijaa vaan.
Jos hoipun himaan aamuyöstä, se tylästi monottaa,
ja jos kotiudun suoraan työstä, saan jonottaa.

Kato semmosta miehen elämä on, se lyö päätään lattiaan.
Kuule tarjookko yhden lonkeron, no, kippis vaan.
Iso mies ja pienet kyyneleet, hän lähti ja sanoi moi,
tota, kai tästä sitten laulun teet, mä sanoin etten voi.

Tappi Pajari:

Mitä Pirua ?

Voisitko ystävällisesti auttaa yhdistyksemme perustajajäsentä alla olevassa visaisessa pulmassa?
Liittyessäsi Kiimasan Savun jäseneksi valintakriteereinä eivät koskaan ole olleet sinun poliittiset
tahi uskonnolliset vakaumuksesi. Meille tärkeää on ollut vain sinun oma persoonasi. Itse olen
nykyään hyvin avarakatseinen näissä asioissa, mutta jos olet uskonnollisesti kovin
vakaumuksellinen älä lue tätä juttua loppuun!

Taatakseni perheelleni edes jonkinlaisen taloudellisen toimeentulon olen joutunut muuttamaan työn
perässä pois rakkaalta kotiseudultani, ja eroon aina auttavista läheisistäni.
Asuessasi ja työskennellessäsi yksin vierailta mailla sinä kohtaat usein ja odottamatta lähes
ylitsepääsemättömiä, pirullisia ongelmia.
Jo pyhäkoulusta alkaen minua on opetettu tällaisissa toivottomissa tilanteissa rukoilemaan Jumalalta
apua, mutta turhaan! Kaikesta on pitänyt selviytyä omin avuin.

Ehkäpä rukoilin väärää jumalaa? Mutta toisaalta samaan aikaan miljoonat ja taas miljoonat sodan ja
luonnonkatastrofien runtelemat ihmiset rukoilevat eri puolilla maailmaa apua omilta jumaliltaan. Ja
mikä on vastaus: niskaan sataa kahta enemmän vettä, pommeja ja kemiallisia kaasuja.
Lähes kaikkien sotien ja terrori-iskujen motiivina on uskonto. Miten tämä on piruvie mahdollista,
kaikki jumalathan ovat rauhaa rakastavia.
Onko meitä kaikkia ihmispoloisia jymäytetty pirullisella tavalla?

Maapalloa hallitseekin itse piru, joka jumalia apunaan käyttäen toteuttaa hyväksi havaittua hajota ja
hallitse taktiikkaa. Olenkin tainnut hädän hetkellä anoa piru paratkoon apua aivan väärältä taholta.
Mutta piruvie, miten ottaa yhteyttä tähän pääpiruun?

Hyvää Joulua ja parempaa Uutta Vuotta!

Pekka Rämänen:

Hiki pintaan täytyy saada

Joskus idealinko **Heikki Takala** ehdotti, että Kiimasen Savulenkin ajaksi myllylle pystytettävään teltaan laitetaan vihko, johon entiset urheilijasuuruudet voivat kirjoittaa kovimmat tuloksensa ja muut ruumiinkulttuurissa tekemänsä uroteot. Ehkä myös kirjallisissa töissä kunnostautuneen Savun koko olemassaoloaikaisen puheenjohtajan vaatimattomuus on toiminut esteenä, ettei ideaa ole varsinaisesti toteutettu.

Puheenjohtaja Vesterinen sitä vastoin on ansiokkaasti koonnut lanteisten urheilusaavutusten historiaa. Näin ei ole tarvinnut jäädä muistitietojen varaan eikä mennä omakehumisen puolelle. Jos on olympiapronssia kuten **Ukko-Topilla** tai vielä voimassa olevia Suomen ennätyksiä kuten Hannulla, tilastot riittävät osoittamaan tosimitietä ja -naiset.

Siitä en ole ihan varma, kuinka tunnettu Savun puheenjohtaja on valmentajana ja kuinka paljon hän ylipäättään on valmentanut. En tässä tarkoita opettajan työtä, joka hienosti hoidettuna taitaa olla valmentamista.

Jos Hannun valmentamia on, niin tulkaapa esiin. Odotellessa ilmoitaudun itse. Kiimasen Savun ystävällisenä palveluna sain pyynnöstä Hannulta perusteelliset ja ilmeisen pätevät ohjeet juoksukunnan rakentamiseksi. Tämä tapahtui noin joko 1989 tai 1990.

Voi niitä aikoja, me vanhat huokaisemme. Puheenjohtaja kirjoitti minua varten laatimansa lenkkeilyohjelman kirjoituskoneella, pisti tuotteen kuoreen ja lähetti. Minä vastaanottajana aloin kuukausien harjoittelun jälkeen suorastaan odottaa puheenjohtajan kirjeitä, sillä ote oli ymmärtäväinen ja kannustava.

Viisi minuuttia reipasta kävelyä. Minuutti juoksua. Viisi minuuttia kävelyä. Minuutti juoksua. Tällä tavalla ohjelma alkoi. Minuutin juokseminen oli aluksi ihan tarpeeksi. Koska tein lenkit yksin Jyväskylässä, saatoin pitää itseäni jonkinmoisena sankarina kun en lintsannut yhtään, vaikka ilmat eivät aina olleet häävit ja koville otti. Sekin teki pollean olon, että useimmiten lähdin perheen parista lenkille vasta lasten nukuttamisen jälkeen. Itseäkin olisi jo nukuttanut, mutta ei auttanut, kun oli oikein harjoitteluohjelma.

Puheenjohtajan papereista ainakin pari on tallessa. Taidan etsiä ne jonakin päivänä, koska ensimmäiset osat olisivat taas tarpeen. Ulkomuistista palaa mieleen, että lenkkejä oli joka toinen päivä tai ainakin kolme viikossa. Jossakin vaiheessa yksi kolmesta lenkkiohjeesta sisälsi minuutin täysillä juoksemista reippaiden kävelyiden välissä. Erityisesti tällaisten lenkkien jälkeen sain kotona moitteita pienen vessan hienhajusta.

Erityisesti kostuneet lenkkarit haiskahtivat. Ne olivat **Hyvösen Paavo** -vinaan mielestään loppuun juoksemat mutta alun perin hyvät kengät. **Maire** toi ne joskus minulle töihin kun olimme Sampossa yhtä aikaa. Sampossa olin viimeisen kerran alkuvuonna 1980, joten ei varmaan tarvitse ihmetellä, jos Uus-Hännisellä on minunkin jäljiltäni vanhaa tavaraa. Autotkin, joista olisi paljon enemmän tarinoita kuin juoksemisesta, ovat vuosilta 1989 ja 1991. Ymmärrätte nyt, miksen jaksa etsiä Hannun kirjoittamia kunto-ohjelmia. Tämän jutun kirjoittaminen on paljon pienempi homma.

No kasvoiko kunto? Kasvoihan se. Kun aluksi otti koville pitää minuutin verran hölkkävaihdetta päällä, ehkä puolen vuoden kuluttua meni juoksuaskelilla noin tunnin ja kymmenen kilometrin verran. **Kujalan Pentti** varmaan sanoisi, että tuohan on kävelyvauhtia, mutta minä kyllä hengästyin ja puuskutin koko ajan – siis juoksin.

Lenkkeily oli pääsääntöisesti hyvin yksinäistä puuhaa. Kerran kumminkin tohtori **Kiminkinen** oli kanssani lenkillä. Saattoi olla muitakin, mutta tohtorin muistan siitä, että hän otti Lannenmäellä

autonsa perästä pirtupullon, kostutti pumpulitupon pirtuun, pyyhkäisi sillä jalkapohjaani ja pisti kipeään kantapäähän kortisonipiikin. Varmaan kengän riisuttuani hajusta muisti, että desinfioitava on.

Jos tätä tekstiä vielä lukee joku nuori, kirjoitan pari riviä erityisesti teille:

Voi teitä nuoria SS:n lukijoita, ennen elämässä oli paljon sellaista ihmeellistä, jota tuskin osaatte kuvitella. Se kirjoituskoneella kirjoittaminen ja kirjepostin lähettäminen tuli jo. Ja se, että Kiminkinen oli Savun jäsen. Mutta uskottekos, että Kiimäsen Savun pikkujoulut pidettiin joulun alla. Kyllä, näin meneteltiin ainakin 1990-luvun alkupuolella. Ja ennen saunomista käytiin reilulla (huomioikaa, että kirjoittaja on pykniikko!) juoksulenkillä. Aikoja ei otettu, juostiin vaan.

Lenkkivauhti oli meikäläiselle harjoittelusta huolimatta huomattava. Kokonaan yksin minuakaan ei silti jätetty hölkkäämään. Ne keskustelivat ketkä juostessa pystyivät.

Vesterisen Oskun savusaunassa sitten minunkin hengitykseni tasaantui ja käytin puheenvuoron juoksijan ongelmasta, siitä kipeytyvästä jalkapohjasta ja kantapäästä. Ajattelin, että juoksuseuran asiantuntevassa seurassa saan vinkkejä, joista on apua.

Puhuin oikeassa paikassa: Takalan Heikki sanoi kuuluvalla äänellä saunan hämärässä, että minun olisi parasta laihduttaa 30 kiloa. Teki mieleni sanoa, että vasta oli kymmenen kiloa painosta pudonnut, mutta päätin, että ei kannata.

Savun yhteislenkki ei kuitenkaan lenkkeilyhaluja vienyt. Kortisonipiikki auttoi jonkin aikaa, mutta kyllä lenkkeily pikku hiljaa alkoi jäädä, kun lenkin jälkeisenä päivänä ei tahtonut päästä kävelemään. Jalkapohjaa viilsi kuin olisi naulaan astunut. Ehkä se kymmenen kiloa ei todellakaan ollut riittävä pudotus.

Jos Savulenkin teltalle joskus pistetään Heikin ehdottama Kehu nuoruuden urheilusaavutuksesi -juttuvihko, siihen en juoksusaavutuksiani kirjaisi. Henkilökohtainen vahvuuteni liikunnan alalla on hieman toisaalla. **Summaslahden Sepon** kanssa juoksimme nuorina miehinä lauantailenkkejä ennen saunaa ja Kukonhiekkään lähtöä – silloinkin noin kymmenen kilometriä. Kerran tulin käyneeksi vaa'alla ennen lenkille lähtöä ja lenkin jälkeen. Vaikka vaatetus lenkille lähtiessä ja lenkiltä palatessa oli sama, vaaka näytti lenkin jälkeen 5 kg vähemmän kuin matkaan lähtiessä.

Hikoilusta oli myös suoranaista hyötyä ainakin yhteiskoulun koripallotunneilla. Vieläkin kaverit silloin tällöin muistuttavat, ettei minulta viitsinyt tulla ottamaan palloa pois, kun olin aina niin hikinen.

Daa daa, daada daada!

Kommentti Pekan muisteluihin: Minulla ei ole enää Suomen ennätyksiä. **Petri Keskitalo** taisi olla se, joka ne jo aikaa sitten vei. Keski-Suomen piiriennätyksiä sentään vielä taitaa puolenkymmentä olla. Vanhin niistä täyttää ensi kesänä 50 vuotta. Pituushyppytulos 530 on tehty vuonna 1964 ja se on edelleen piiriennätys 12-vuotiaiden sarjassa.

Valmennusneuvoja kovin moni ei minulta ole pyytänyt. **Kiminkisen Ullalle** ja **Korhosen Ailalle** panin paperille ohjeita heidän valmistautessaan maratonille joskus 1990-luvulla. Tuloksista voisi vetää sen johtopäätöksen, että ohjeet olivat hyviä: naiset ottivat kaksoisvoiton Pihitupaalla juostulla Keski-Suomen piirinmestaruusmaratonilla. Heille ei kuitenkaan voitu antaa mitaleita, koska he edustivat Kiimäsen Savua. Savu ei ole koskaan ollut minkään urheilun keskusjärjestön jäsen. Siinä vika. Kirjoitin silloin haisevan vastalauseen Keskisuomalaiseen, mutta eihän se auttanut.

HV

Minirampin ja 1-k long cyclen Suomen mestarit Lannevedeltä

Lanneveden vahvat lajit 1900-luvun alkupuoliskolla olivat paini, pesäpallo ja yleisurheilu. 1940-luvun lopulla ja vielä 1950-luvullakin raviurheilussa elettiin Lanneveden kultaisia vuosia. Yleisurheilu nosti päätään muutaman lahjakkuuden ansiosta vielä 1960- ja 1970-luvuillakin, jolloin Suomen yleisurheilun ensimmäinen suurmestari, **Toivo Hyytiäinen** oli jo lopettanut. Kaksi nuorta yleisurheilijaa, **Susanna Raitamäki** ja **Alexi Honkavuori** ovat pitäneet Lanneveden lippua korkealla tämän vuosituhannen puolella.

Viimeisimmät, tänä vuonna Lannevedelle tulleet Suomen mestaruudet viestivät muutoksesta. Ikivanhat, perinteiset lajit väistyvät uusien raikkaiden tuulien puhaltaessa skeittiparkeista ja kahvakuula-areenoilta. Skeittaus on epäilemättä vaativa laji ja siinä menestyminen valtakunnan tasolla vaatii harjoittelua, siinä kuin perinteisemmätkin urheilulajit. Kahvakuula voidaan nähdä **Rossin Veikko**-vainaan lanseeraaman kiskonkannatuksen etäisenä sukulaisena. Molemmissa tarvitaan vahvaa kättä ja kovaa luonnetta.

Olisi mukavaa päästä joskus seuraamaan naistenme suorituksia. Ehkä Heini antaa meille ensi kesänä näytöksen Lanneveden skeittiparkissa, kunhan sitä ensin hiukan kunnostellaan. Uskon, että Kiimasan Savussa suhtaudutaan myönteisesti sahan rannan skeittipaikan remonttiin. Hyvä tulee, jos yhdessä kyläyhdistyksen ja nuorisoseuran kanssa rahoitamme turvallisen ja asiallisen skeittiradan rakentamisen. Ehkä Lanneveden Pop-pankkikin vähän jeesaisi. Kiimasan Savussa jääme odottamaan kustannusarviota, jolloin voimme ottaa asiaan paremmin kantaa.

Kiimasan Savun kiitosiltamissa palkittu **Heini Luotola** voitti Herttoniemessä, Tuoriniemen skeittipaikalla minirampin Suomen mestaruuden viime kesänä. Heinin ”fs smithit” ja ”feeblet” vakuuttivat kilpailun tuomarit ja hänet nostettiin neljän kilpailijan joukosta ykköseksi. Skeittaus muistuttaa jonkin verran, tai aikalailla lumilautailua, joten meidän kaikkien on helppo ymmärtää mitä rampilla tapahtuu. Siltä varalta, että joukossamme on joku sivistymätön pölkkypää, yritän mahdollisimman yksinkertaisesti kuvata mitä eroa yllä mainituilla kahdella trikillä, smithillä ja feeblellä on.

Smithissä vedetään just se etutrukki reilin yli ja takatrukki reiliin. Feeblessä laitetaan vähä niinku hyppäisi bs noseslidee reguna ja trukki vaa siihe reiliin ja jätät sen etutrukin sinne puolelle mistä tulitkin.

Helppoa. Käykää kokeilemassa Lanneveden skeittiparkissa sahan rannassa ja laittakaa kuvia sekä smithistänne, että feeblestänne.

Kirsi Ahola puolestaan työnteli Hyvinkäällä 28. syyskuuta kahvakuulan Suomen mestariksi seniorien 68 kg:n sarjassa. Laji, jossa Hyvinkäällä kamppailtiin oli 1-k long cycle. Kuten kaikki tiedämme 1-k long cyclessä nostetaan kuula maasta rinnalle ja työnnetään ylös. Kilpailussa lasketaan toistojen määrä kymmenessä minuutissa. Jokaisen työnnön välissä kuula heilautetaan alas jalkojen väliin ja keskeyttämättömällä liikkeellä vedetään rinnalle työnnön alkuasentoon ja tehdään uusi työntö. Helppoa. Suoritus lasketaan, kun kuula on rinnallevedon jälkeen valmiissa asennossa suoralla kädellä pään päällä. Miesten long cyclessä kilpaillaan kahdella kuulalla ja luonnollisesti kahdella kädellä yhtäaikaan.

Kirsi Aholan kahvakuula painoi 16 kiloa ja hän teki sillä yhteensä 128 toistoa voittaen toiseksi sijoittuneen Piia Rytkösen 18 toistolla. Suomen mestaruuskisaan osallistui 68 kg:n painoluokassa kuusi työntäjää .

Kahvakuulassa kilpaillaan myös työnnössä, jossa kuula tai kuulat ovat alkuasenossa rinnalla, mistä ne punnertamatta nostetaan ylös ja palautetaan rinnalle.

Tempaus on kolmas kahvakuulan kilpailulaji. Siinä yhdellä kädellä, yhdellä jatkuvalla liikkeellä tampaistaan kuula alhaalta suoralle kädelle. Kuula lasketaan alas ja uusi tempaus suoritetaan kuulaa alhaalla pysäyttämättä.

Kirsi Aholan ennätys 1-k long cyclessä 16 kilon kahvakuulalla on 136 toistoa, tempauksessa 139 ja 1-k työnnössä 152 toistoa.

Kokeilkaa kotonanne ja lähettäkää tuloksia, niin julkaistaan ranking pari kertaa vuodessa. Muistakaa liittää tuloksiin oman kehonne paino, kuulan paino, laji ja toistojen määrä. Ja muistakaa, että toistojen välillä ei saa käydä jääkaapilla, eikä tupakalla!

HV

Porin patasydän ja Lanneveden gaselli

Tässä jutussa piti vain lyhyesti kertoa **Kimmo Hietikon** hienosta juoksusta Kankaanpään maratonilla. Mutta ilmeni aihetta enempiinkin. Etenkin, kun koen olleeni 1990-luvun loppupuolella Kimmon neuvonantajana maratonjuoksuun liittyvissä asioissa.

Kankaanpää 19. lokakuuta 2013

Muistatte hyvin sen tuulisen ja lumisen lauantain 19. päivä lokakuuta, jolloin ajokoiratkin kävivät ulkona vain pakollisilla tarpeillaan. Porin patasydän ja Kiimäsen Savun paras urheilija jo piakkoin kymmenen vuoden ajan, sahuri Kimmo Hietikko paineli Kankaanpään myrskyssä maratonin aikaan 3.19.02. Vesa Takalan 60-vuotiaiden Savun seuraennätyksestä maantiemestariimme jäi kahdeksan (8) sekuntia.

Kimmo sijoittui 60-vuotiaiden sarjassa toiseksi, heti Suomen tilastokärki **Seppo Laitisen** jälkeen. Kimmo on tällä hetkellä Suomen tilastossa yhdenentoista.

Porin patasydän ja Lanneveden gaselli - pituushyppääjät, joista tuli maratoonareita

Porin Kullaalla, Paluksen kylässä vuonna 1953 syntynyt kimmoisa Hietikko hyppäsi 15-vuotiaana pituutta 629 ja kipaisi satasen 11.7. Lupaava poikaurheilija katosi tämän jälkeen urheilukentiltä, kuten eräs toinenkin nykyinen savulainen lahjakkuus. Hänestä Keski-Suomen Iltalehti käytti 1960-luvulla nimitystä Lanneveden gaselli. Vaikka teimme parhaat tuloksemme samana vuonna 1968, emme koskaan osuneet samaan kilpailuun.

Kymmenen vuotta myöhemmin Porin patasydän palasi pituuspaikalle ja hyppäsi RUK:n mestariksi tuloksella 626. Lanneveden gaselli palasi tammilankulle neljäntoista vuoden tauon jälkeen vuonna 1982 ja pääsi maratonharjoittelulla vielä 596.

Patasydän ja gaselli kohtasivat ensimmäisen kerran syksyllä 1996 Viitasaarella, Sairaalan tie 5:n autokatoksen edessä. Tervehdimme kädestä. Meistä oli juuri tullut naapureita.

Lopulta, keväällä 2004, kun huippuhypyistämme oli kulunut 36 vuotta, oli aika katsoa kumpi ponnistaa pitemmälle. Hyppäsimme vauhditonta ja sisätiloissa, sillä kentillä oli vielä lunta. Kimmo voitti täpärästi. Kilpaan osallistuivat myös Kiimäsen Savun perustajajäsenet **Heikki ”Hekuli” Vesterinen ja Tapio ”Tappi” Pajari**. Samana iltana juhlimme myös Kiimäsen Savun perustamisen toista tasavuosikymmentä. Paikallinen Pub Zky's, missä pituuskiisa käytiin, on tänä syksynä

sulkenut ovensa ikuisiksi ajoiksi. Omistaja kyllästyi odottamaan meitä ja uusintaa. Onhan siitä jo kohta kymmenen vuotta. Sitäpaitsi revanssin palo ei ole rinnassani roihahtanut. Olokoot, sanoi entinen oppilaanikin Kymönkoskella.

Kuten huomaatte, Kiimasan Savu on ensi keväänä taas tasavuositilanteessa ja tällä kertaa aiomme työntää kuulaa myllyssä tai heittää moukaria Sampolassa.

Kimmo Kiimasan maratonkoulussa

Kimmon maratonharrastus alkoi vasta vuonna 1995, jolloin hän Tukholmassa juoksi ajan 4.02. Tuolloin me, hänen ikäisensä savulaismaratoonarit, olimme jo juosseet kinttumme siihen kuntoon, että ennätyksiä ei ollut enää odotettavissa. Lenkillä kuitenkin minäkin vielä kävin, vaikka sattuikin. Muutettuani asumaan samaan rivitaloon Kimmon kanssa täällä Viitasaarella, oli siis vuosi 1996, ja porilaisen patasydämen vasemman kammion valloitti Kiimasan Savu.

Kimmon maratonharjoittelu muuttui saman tien hissutelusta hiukan kovempaan ja raaempaan suuntaan. Kiimasellahan olimme tottuneet pitämään vauhtia harjoituslenkeillä. Kamppailun makua tuli nyt Kimmonkin harjoitteluun, ja ajat paranivat huomasti. Ensimmäisen kerran Kiimasan Savua vuonna 1997 edustaessaan Kimmo lohkaisi Savun mestaruusmaratonilla Vaasassa ennätyksestään parikymmentä minuuttia. Hänen aikansa oli tuolloin 3.39.56 ja sijoitus kuudes. Taso oli silloin Savussa kova, sillä pronssiinkin vaadittiin 3.02.17 (**Reijo Rutanen**). Kimmon ennätys 3.07.04 on vuodelta 2002 ja juostu Budapestissä.

Oli Kimmon onni, että yhteiset lenkkimme päättyivät kymmenkunta vuotta sitten jalkavaivoihini. Kimmo saattoi taas palata järkevään juoksuharjoitteluun ja on terve vielä tänäkin päivänä. Mies kaataakin seuramme maratonennätyksiä aina uuteen ikäkausiluokkaan siirtyessään ja napsii maantiejuoksumestaruuksia aina halutessaan.

Pirkanhiihtäjä

Juoksemisen ohella Kimmo Hietikko hiihtelee. Hietikon veljessarjan (joita myös **Daltonin** veljeksiksi kutsutaan) vanhin on 38 kertaa hiihtänyt 90 km pitkän Pirkan hiihdon ja niistä 36 kertaa perinteisellä tyylillä. Vain kaksi kertaa hän on sortunut luikuttelemaan vapaata.

Harrastimme hiihtoa viitisentoista vuotta sitten paljon yhdessä. Tavaksi tuli, että lauantain tai sunnuntain harjoituslenkille kertyi mittaa 50 kilometriä. Siltä pohjalta oli hyvä ponnistaa pitkillekin matkoille. Olinkin kaksi kertaa Kimmon mukana Pirkassa. Toisin kuin vauhdittomassa pituushypyssä, pesin Kimmon molemmilla kerroilla. Näistä kohtaamisista jäi oikein hyvä mieli.

Ensimmäisen kerran Kimmo osallistui Pirkan 90 km:n matkalle vuonna 1974. Armeijavuosi 1978 jäi väliin, samoin vuosi 2010, jolloin sahuri paranteli työtapaturmaperäistä kallonmurtumaansa. Sahat ovat vaarallisia työpaikkoja, senhän me lanteiset hyvin tiedämme.

Pientä huolimattomuutta tarkalta mieheltä

ER-sahan toimitus- tuotanto ja talousjohtajalta (lyhennetään sahuri) olisi odottanut parempaa valmistautumista hyökkäyksessä Savun 60- vuotiaiden maratonennätyksen kimppuun. Aina niin perusteellinen ja täsmällinen Kimmo soitti Kankaanpäässä palkintojenjakoa odotellessaan minulle ja kysyi **Vesa Takalan** tarkkaa ennätysaikaa. Kun kerroin sen olevan 3.18.54, kävi miestä harmittamaan. Olisi tuo kahdeksan sekuntia ollut otettavissa viimeisellä vitosella, jos olisi tiennyt olevansa niin lähellä.

Niin niin, mitäs läksit, etkä vilkaissut tilastoa. Lohduttelin Kimmoa sillä, että hänellä on vielä useita vuosia aikaa yrittää ennätyksen kaatamista. Etenkin, kun viisaasti (hitailla vauhdeilla) aina harjoitteleena on välttynyt alavartalovammoilta.

Onnea uusiin yrityksiin Kimmo. Savun Sanomat pitää jatkossakin kansalaiset ajan tasalla ja kertoo

kuinka äijän käy.

Ja jutun loppuun tulokset Kankaanpään maratonilta ja Savun veteraanitilastot vastaisuuden varalle!

Miehet 60 vuotta, parhaat

1 Seppo Laitinen LapuanVirkiä	3:03:51
2 Kimmo Hietikko KiimasenSavu	3:19:02
3 Ilkka Pihlajamäki Orimattilan Maraton	3:25:25
4 Erkki Sundelin PUV	3:29:58
5 Pentti Vartiainen KiuruvedenUrheilijat	3:42:53
6 Antero Lintulahti Saunatalo Orivesi	3:45:15

Kiimasen Savun maratontilastot veteraanien osalta

M 50 vuotta

01 Kimmo Hietikko	3.07.10 Joutseno	07
02 Reijo Rutanen	3.08.46 Haapajärvi	00
03 Vesa Takala	3.17.08 Joutseno	02
04 Timo Stenros	3.21.14 Tukholma	00
05 Taavi Marjomaa	3.26.47 Vaasa	99
06 Pekka Vesterinen	3.34.18 Kälviä	09
07 Pentti Kujala	3.38.48 Vaasa	99
08 Hannu Vesterinen	3.44.25 Forssa	03
09 Heikki Vesterinen	3.47.49 Helsinki	93
10 Mikko Ahola	4.27.06 Helsinki	96
11 Risto Gröndahl	5.06.03 Kaarina	11
12 Kalevi Heiskanen	5.39.32 Helsinki	00
13 Antti-Jussi Oikarinen	5.55.12 Ylistaro	10

M 55 vuotta

01 Kimmo Hietikko	3.12.30 Joutseno	08
02 Vesa Takala	3.17.08 Joutseno	02
03 Taavi Marjomaa	3.26.47 Vaasa	99
04 Heikki Vesterinen	3.57.20 Helsinki	98
05 Risto Gröndahl	5.06.03 Kaarina	11

M 60 vuotta

01 Vesa Takala	3.18.54 Joutseno	06
02 Kimmo Hietikko	3.19.02 Kankaanpää	13
03 Heikki Vesterinen	4.41.27 Tukholma	03
04 Risto Gröndahl	5.06.03 Kaarina	11

HV

Joulun odotuksesta

**Kinkun ympärillä pyöritään,
takkatulen loisteessa hyöritään.
Glögiä lämmintä nautitaan
ja kaurakakkuja maistellaan.
Joulun viettoa näin valmistellaan
ja tonttujen touhuja tarkastellaan.**

**Jouluvieraita odotellaan
ja sukuakin taloon tulla saa!
Kinkut ja laatikot tehty jo on.
Sinapit ja sillit myös purkissa on.
Mäti pakkasessa odottaa
ja ihan jo veden kielelle saa**

SAIS JO JOULU TULLA!!!

Kirj. Paula

Pikkuhiljaa on siis täällä joulua valmisteltu, aina kunnon ja viihteliäisyyden mukaan. Ei ollut äideillämme pakastimia, eikä jääkaappeja, vaan kaikki piti tehdä viime tipassa. Nyt saamme leipoa, tehdä laatikot jne. etukäteen ja omassa tahdissamme. Kyllä tämä elämä on HELPPOA. Jos laiskottaa saa kaiken valmiina kaupasta. No, oikeastaan: onhan tämä hyysääminen ihan kivaakin välillä. Meille, kuten useimmille. Teillekin, tulee lapsia ja lastenlapsia jouluksi, joten on vanhuksilla ainakin ” pölinää torpassa”. Käydään porukalla haudoilla, kuunnellaan joulurauhan julistus, syödään pitkään ja hartaasti, kerrotaann kuulumisia, esitetään arvoituksia jne. PUKKI tietenkin tulee, tottahan me vielä PUKKIin uskomme??!!

Ollaan leppoisasti yhdessä, kun vielä voidaan ja nautitaan joulusta. Samaa rauhaa ja RAKKAUTTA toivotamme Teille kaikille ja ollaan kiltejä vielä ensi vuonnakin.

**Kaikkea hyvää ja leppoisaa joulunaikaa
Pajari**

LÄMMÖLLÄ Paula ja Jorma

**Lanneveden urheiluhistoria 1880-2013
Lanneveden urheilun pikkujättiläinen
Kaikki mitä olet aina halunnut tietää Lanneveden urheilusta**

Tämän verran on tällä hetkellä nimiä teoksellani, jota olen valmistellut siitä alkaen, kun **Luotolan Tapani** pyysi minua ottamaan selkoa Lanneveden yleisurheiluennätyksistä. Saattoi olla vuosi 2011. Ei tiennyt Tapani millaiseen urakkaan minut laittoi. En tiennyt itsekkään silloin, kun annettuun hommaan ryhdyin. Uteliaisuus ja kiinnostus aiheeseen vei mennessään, ja upposin tehtävämääritystä syvemmälle Lanneveden urheiluun.

Nyt olen siinä vaiheessa, että minulla on koneella 240 sivua valmista tavaraa – tekstiä ja kuvia. Muutama kuva olisi vielä hyvä saada. Lanneveden miesten 1950- tai 1960-luvun pesäpallojoukkueesta, **Suoma Tapperista, Leena Hännisestä ja Mertsii Palosesta** ei vielä kuvaa ole. Jos joku osaa neuvoa, niin kiitän. Pari haastatteluakin on vielä suunnitelmissa. Ja sitten se oikoluku ja viimeistely. Kuitenkin tammikuun aikana aion saada sivut kirjapainoon, ja teos esitellään myllyssä viimeistään huhtikuun kahdennentoista päivän tieneillä, jolloin juhlimme Kiimäsen Savun 30 vuotista taivalta. Savun perustava kokoushan oli 12.4.1984. Lanneveden urheilun pikkujättiläisen loppuosa, n. 40 sivua, onkin Kiimäsen Savun 30-vuotishistoriikki.

Kirjan sisällöstä tässä vaiheessa sen verran, että yleisurheilu, pesäpallo, raviurheilu, paini ja hiihto saavat paljon palstatilaa. Mutta alla oleva otos sisällysluettelon kohdasta ”muut lajit” huomaatte, että Lannevedellä on harrastettu muitakin lajeja. Jokaisesta näistäkin 21:stä pienemmästä lajista on jotakin kerrottavaa. Ei uskoisi.

Muut lajit

Ammunta	Painonnosto
Golf	Pyöräily
Jääkiekko	Salibandy
Kahvakuula	Skeittaus
Kaukalopallo	Suunnistus
Köydenveto	Taitoluistelu

Lentopallo	Tennis
Mäkihyppy	Triathlon
Nyrkkeily	Uinti
Moottoriurheilu	Onginta
Tikanheitto	

Ja koska Savun Sanomat on Kiimasan Savun oma lehti otan tähän otteen kirjan sivulta 224, Kiimasan Savun 30-vuotishistoriikin kohdasta ”**Kiimasan Savu rakentaa**”. Tiivistelmä kappaleesta Tan Tinki:

Lan Tinki

Ajatus maitolaiturin rakentamisesta seuralle, jolla ei ole omaa maidontuotantoa, on täytynyt syntyä perjantai- tai lauantai-iltana lähellä Härkälän autotallia. Varmaakaan Härkäläinen itse ei ole silloin ollut siellä päinkään, mutta joku siellä on ollut. Puskalainen kenties? No, tämä joku toi ajatuksen välikäsien kautta Hernesalmen myllyyn, jossa oli koolla iso joukko Savun jäseniä. Mielipuhassa, elikkä syömässä. Siinä on usein hyviä viinejäkin käden ulottuvilla, kun myllyssä syödään. Ei siis mikään ihme, että ehdotus maitolaiturin rakentamisesta hyväksyttiin oitis.

Keskustelu kävi vilkkaana, eikä seurueen mielikuvituksella ollut taaskaan mitään rajoja, kun maitolaiturin rakentamiselle esitettiin perusteluja. Jo muutaman puheenvuoron jälkeen vaikutti siltä, että laiturin rakentaminen oli aivan välttämätöntä. Itse asiassa ihmeteltiin sitä, kuinka oli voitu tulla toimeen ilman maitolaituria.

Pöytäkirjaa ei pidetty, mutta muistini mukaan maitolaiturista tulisi kylän nuorisotila, jos ei ihan -talo. Maitolaiturille kokoonnuttaisiin lausumaan runoja, puhumaan kielillä, kuuntelemaan musiikkia ja tutustumaan vastakkaiseen sukupuoleen. Erityisesti tätä tarkoitusta varten maitolaiturin oviin tuli asentaa sisäpuolelta suljettava säppi. Kiimasan kesän ensimmäinen kulttuuritapahtuma tulisi olemaan maitolaiturin avajaiset. Jokavuotinen tapahtuma kesäkuun alussa, heti koulujen loputtua ja kutuajan alettua. Maitolaiturin avajaisissa tulisi aina olla hanurinsoittoa, puhe kesälle ja ryyppy isälle. Niin, ja ilmaisten ehkäisyvälineiden jako.

Maitolaituri rakennettiin siellä, missä ajatusten kuumalta kiukaalta aikoinaan ajatus sen tekemisestä lienee sihahtanut. Elikkä Härkälän autotallissa. Jos Härkäläinen ei ollut siellä päinkään, kun rakentamisajatus esitettiin, niin rakentamisvaiheessa hän oli siellä päin. Ja Pääkkösen Iivari.

Laituri valmistui ajallaan. Kuten kaikki, mitä Savun miehet ovat rakentaneet. Härkäläinen itse ehdotti hyvin perustellen laiturin nimeksi Lan Tinkiä. Lan tulee Lannevedestä ja Tinki samannimisestä, käsittelemättömästä maidosta. Härkäläinen varoitti sekoittamasta Lan Tinkiä lan trinkiin. Sellainen ajatus saattaisi syntyä vain synnin likaamassa ihmismielessä. Tätä kirjoitellessa ei ole varmuutta siitä, onko Lan Tinkissä pantu uutta elämää alulle, mutta eiköhän tuosta saada parempaa tietoa keväämmällä.

HV